

Den tjenende menighed

"Lad os holde urokkeligt fast ved bekendelsen af vort håb, for han, som gav os løftet, er trofast; lad os give agt på hinanden, så vi tilskynder til kærlighed og gode gerninger" (Hebr 10.23-24).

Hovedtanke

En tjenende menighed vidner om evangeliet i ord og gerning.

Introduktion

I de fleste landsbyer i Mellemeuropa – og ikke mindst i Danmark – kan man se en højtbeliggende kirke, der er synlig for alle. Her bor åbenbart kristne – i hvert fald har kirken engang haft en central plads i disse samfund. Den var et fast holdepunkt for indbyggerne og ledsagede dem fra vugge til grav. Er kirker nu om stunder bare mindesmærker fra en fjern fortid? Er de blot vidner om en tro, der nu er forsvundet? Eller kan kirken stadig sige eller endda give samfundet noget?

Kirker og menigheder er langt mere end bygninger og grupperinger af mennesker, der kalder sig kristne. "Kirken er kun kirke, når den er der for andre ... Den må deltage i de verdslige opgaver i samfundets fællesskaber, ikke bestemmende, men derimod hjælpende og tjenende" (Dietrich Bonhoeffer).

Hvordan ser det ud i praksis? Et af mange eksempler på Syvende Dags Adventistkirkens bestræbelser er det initiativ, man kalder "Global Youth Day". Under mottoet "Be the sermon!" ("Vær prædiken!") går unge over hele verden ud på gader og stræder én bestemt sabbat om året og opsøger mennesker, der har brug for hjælp. De vil gerne hjælpe, hvor der er behov, lige som den barmhjertige samaritaner. De ønsker at være salt og lys og at forkynde evangeliet gennem det, de gør – uden mange ord.

I denne uge vil vi overveje, hvad der kendetegner en tjenende menighed, der ikke blot kender sin opgave, men også er villig til at gå ind på omgivelsernes behov – ikke kun én gang om året, men kontinuerligt. Således afrundes dette kvartals studiehæfter under temaet: "Den kristnes sociale engagement."

Menighedens betydning udadtil

2 Kor 2,14-16

Hvilken virkning havde Paulus' og hans medarbejderes virke på menneskene på deres tid?

Baggrund

Paulus sammenligner sit virke som apostel og missionær forskellige steder med et romersk (*triumf*)tog. Hans forkyndelse peger hen på Jesu sejr. Det, der sker gennem prædikenen, sammenligner Paulus med en duft, der opfattes forskelligt. Det var netop almindeligt at afbrænde røgelse i forbindelse med de romerske triumftog. Den intense duft ledsagede den sejrige feltherre og dennes soldater, men også krigsfangerne, der førtes med i triumftogene. For dem, der stod og så på, var duftene en behagelig sanseoplevelse. De fejrede den sejr, der var opnået for deres rige. For krigsfangerne derimod var duften et forvarsel på den slavetilværelse, måske endda død, der ventede dem.

Der, hvor evangeliet forkyndes og efterleves, kan Guds nærhed fornemmes. At tage imod evangeliet fører til liv. Den, der afviser Guds tilbud om nåde, kan ikke håbe på evigt liv (Joh 3,36; 1 Joh 5,11-13).

Der, hvor menigheden er levende, og hvor evangeliet forkyndes, gør det indtryk på omgivelserne. Der bliver lagt mærke til den – men hvordan? Opfattes den som en gruppe, der helst vil holde sig for sig selv eller som åben og indbydende? Nu til dags er det stadig muligt at gøre en mærkbar forskel og at være en *vellugt for Gud* der, hvor Gud har sat os.

Til eftertanke

Hvilket indtryk efterlader jeg som kristen hos mine omgivelser? Hvordan opfattes jeg som menighedsmedlem af udenforstående?

Menighedens sammenhold

2 Mos 32,
1-14.31-32

Hvordan udfordres Moses af Gud i sit ansvar over for Israels folk?

Baggrund

Mens Gud underviser sin tjener Moses på Sinaj bjerg, begynder folket ved foden af bjerget at kede sig. De længes efter en synlig Gud, som de kan tilbede. På trods af at de flere gange har oplevet Guds magtfulde virke, dengang han udfriede dem fra Egypten, kræver de, at Aron skal rejse et afgudsbillede. Folkets afgudsdyrkelse vækker Guds vrede. Han nævner over for Moses, at han har til hensigt at bryde med folket én gang for alle. Han vil udrydde det og sætte Moses og hans efterkommere i dets sted.

"Da Moses gik i forbøn for Israel, besejredes hans frygtsomhed af hans dybe interesse for og kærlighed til dem, han havde været Guds redskab til at gøre så meget for. Herren lyttede til hans uegennyttige bøn og opfyldte den. Gud havde sat sin tjener på prøve. Han havde prøvet hans troskab og hans kærlighed til dette fejlende, utaknemmelige folk, og Moses havde bestået prøven med ære. Hans interesse for Israel skyldtes ikke egenkærlige motiver. Guds udvalgte folks vel betød mere for ham end personlig ære, ja, mere end at blive stamfader til et stort folk. Gud fandt behag i hans trofasthed, hans gode hjertelag og hans troskab, og fordi han var en tro hyrde, betroede Gud ham en stor opgave at lede Israel til det forjættede land" (Ellen White, *Patriarker og Profeter*, Dansk Bogforlag, s. 160).

Til anvendelse

Ligesom Moses talte folkets sag over for Gud, talte Paulus Onesimus' sag over for Filemon (Filem 17-18).

Til eftertanke

Taler vi hinandens sag? Opleves vi som søskende, der er der for hinanden, eller som søskende, der ligger i strid med hinanden?

Menighedens omkringliggende samfund

1 Pet 2,11-12
Fil 2,15

Hvilken slags livsførelse opfordrer Peter til?

Baggrund

De unge kristne menigheder ser deres mål og deres hjem i Guds kommende rige. De har deres borgerskab i himlene (Fil 3,20). Derfor anser de sig for at være fremmede og pilgrimme i de hedenske omgivelser. Peter opfordrer dem til at leve et retskaffent liv trods fjendtlighed og bagtalelse. Deres gode gerninger skal tale for sig selv. Deres liv skal være et vidnesbyrd om den levende, barmhjertige Gud, der har omsorg for mennesker og ønsker, at de skal frelles. Deres gode gerninger skal være et tegn, som fører til, at folkeslagene lovpriser Gud.

Denne lovprisning vil finde sted på hjemmørelsens dag. Dermed menes dommens dag, hvor Jesus kommer igen, synligt for alle. Sætningen kan forstås på to måder: 1. Hedningerne erkender først på det tidspunkt de gode gerninger og priser så Gud, fordi de nu endelig anerkender ham. 2. De lovpriser Gud på denne dag, fordi de dengang på grund af de troendes gerninger blev tilskyndet til at gøre sig overvejelser og derved kom til tro.

Til fordybelse

„Men Frelseren færdedes blandt mennesker som en, der ønskede dem det godt. Han viste sin medfølelse med dem, hjalp dem med deres behov og vandt deres tillid. Først da bød han dem: 'Følg mig.' ... De fattige skal hjælpes, de syge skal plejes, de sørgerne og de trængte skal trøstes, de uvidende undervises og de uerfarne vejledes. Vi skal græde med de grædende og glæde os med de glade“ (Ellen White, *Auf den Spuren des großen Arztes*, Lüneburg 1999, 106).

Til eftertanke

”Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene“ (Matt 5,16).

Menighedens værdier

Ef 2,19-22
Joh 13,34-35

Hvordan bliver menigheden til Guds bolig?

Hvilke værdier er dette bofællesskab bygget på?

Baggrund

Apostles og profeters tjeneste blev brugt til at lægge grunden til Guds bolig, som udgøres af menigheden. Kristus er hovedhjørnestenen, det retningsvisende element, der holder sammen på alting og sørger for stabilitet.

I de helliges forsamling er ingen blot gæst eller en fremmed, uanset om han kommer fra Israels folk eller andre nationer eller folkeslag. Kristus optager alle troende som ligeværdige i dette fællesskab (Gal 3,28). Som Guds bolig oplever de hans velgørende nærhed og tilstedeværelse.

Til fordybelse

Menigheden står i sin forkyndelse for særlige værdier. Topprioritet har den indbyrdes kærlighed og omgangen med hinanden som søstre og brødre (Joh 13,34-35; Matt 22,39). Dette er et tydeligt udtryk for dens forhold til Kristus. Man må aldrig nøjes med kun at formidle den teoretiske side af de kristne grundværdier.

Til anvendelse

En menighed, der er drevet af værdier, har en indre motivation til at vise næstekærlighed og en vilje til udadvendt tjeneste. Dette afspejler, hvad hjertet er fuldt af og vil praktiseres og være synligt på alle niveauer af den kirkelige organisation og struktur. Det er utroværdigt at ville forkynde evangeliet om Kristus, der jo sammensvejer alle troende til én verdensomspændende familie, hvis dette ikke efterleveres inden for selve menigheden. Hvordan vil man føre andre til Jesus og invitere dem ind i menigheden, hvis der ligger hindringer i vejen i form af manglende gensidig respekt og accept?

Til eftertanke

Hvordan afspejles disse værdier i mit liv? Hvordan bidrager jeg til, at der i menigheden er en atmosfære præget af respekt?

Menighedens ressourcer

Hebr 10,23-25

Hvad var det, brevets modtagere måtte kæmpe med?

Hvad opmuntrer hebræerbrevets forfatter til?

Baggrund

Læserne opfordres til tre ting

- **Urokkeligt at holde fast ved bekendelsen af vort håb**

Bekendelsen af vort håb er bekendelsen til Jesus Kristus, der levede, døde og opstod for os. Han har besejret døden og synden og står nu frem som talsmand og ypperstepræst for Gud i vores sted. Han kommer igen, for at vi også skal være, hvor han er.

- **At give agt på hinanden og opmuntre hinanden**

Som menighedsmedlemmer lever vi i ikke-kristne omgivelser. Vi oplever forskellige udfordringer og anfægtelser i hverdagen. Menighedsmedlemmers gode råd og synsvinkler kan hjælpe os på vejen. Vi bør opmuntre hinanden til kærlighed og gode gerninger og også selv leve efter det.

- **Ikke at svigte sin egen forsamling**

En kristen skal ikke være en enmandshær. Alle hører til Kristi legeme og er Guds bolig. Det er muligt at leve sin tro for sig selv. Men det er nemmere at være årvågen i sin tro, når man lever den i fællesskab, tager del i hinandens liv, opmuntrer hinanden og selv lader sig bære af sammenholdet i vanskelige tider.

Til fordybelse

”Vi er ikke alene på denne jord. Vi hører til et legeme, et fællesskab af troende. Den enkelte bør holde urokkeligt fast ved Kristus, men vi bør motivere, støtte og opmuntre hinanden. Ligesom tvivl og vantrøspredes, når man deler det med andre, ligesådan er det også med troen. Når vi taler om vores tro og lader andre få del i den, når vi først selv har besluttet os for at have tillid, så hjælper vi andre mennesker til også at vælge tilliden” (William G. Johnsson, *Der Brief an die Hebräer*, Lüneburg 2003, 200).

Menighedens opgave

Joh 13,34-35

Hvordan ser et fællesskab ud, der tydeligvis består af Jesu efterfølgere?

Baggrund

"Dette kendte bud fra Det Gamle Testamente (3 Mos 19,18) er nyt, forstået på den måde, at disciplene nu skal leve efter det med udgangspunkt i Kristi kærlighed (sml. 13,14-15; 15,12-14; 1 Joh 3,16-18; 4,9-11). Det kan de, fordi de har erfaret Kristi kærlighed – en erfaring, der gør et nyt liv muligt og forpligter til det. Dette vidnesbyrd er verden afhængig af, for at den kan komme til tro" (SEB 1591).

Til fordybelse

Gud gav de landflygtige israelitter følgende opgave: "Stræb efter lykke og fremgang for byen" (Jer 29,7). Mens de var i landflygtighed, skærpedes deres sans for, hvad der var godt for det omgivende samfund.

Som fremmede med borgerrettighed i Guds rige befinder kristne sig i en forgængelig verden, men evigheden er "lagt i deres hjerter" (Præd 3,11, 1948-oversættelsen)

En tjenende menigheds opgave er først og sidst at forkynde evangeliet gennem ord og gerning. Her er det vigtigt at finde balancen mellem ord og handling. Det bør ikke udelukkende handle om information vedrørende kristne læresætninger. Menigheden og dens medlemmer bør have føling med det omgivende samfunds behov og sætte ind med hjælp i forhold til de evner og muligheder, de har. Det gode, de gør af ægte interesse for deres medmennesker, bliver et autentisk og relevant vidnesbyrd om deres tro.

Resumé

En tjenende menighed viser sin tro i ord og gerning. Medlemmerne støtter hinanden og ønsker det bedste for deres næste.

Spørgsmål til drøftelse

Indledende
spørgsmål

"Kirken er kun kirke, hvis den er til for andre" (Dietrich Bonhoeffer).

Hvad mener I om dette citat?

Hvordan definerer vi "de andre"?

Hvad menes der med at "være der for andre"?

2 Mos 32,31-32

Moses talte energisk folkets sag.

Har I nogensinde oplevet, at nogen har talt jeres sag på den måde?

Har I nogensinde talt andres sag?

Hvad kan vi lære af Moses?

Hebr 10,23-25

Hvilket råd ville I tage imod?

Hvilket råd ville I være betænkelige ved?

Hvad vil det (ikke) sige "at give agt på hinanden"?

2 Kor 2,14-16

Evangeliet modtages forskelligt.

Hvilke grunde nævner Paulus til det?

Hvad tænker vores omgivelser om vores menighed?

Afsluttende
spørgsmål

Syvende Dags Adventistkirken engagerer sig på forskellig vis i samfundet.

Hvilke projekter kunne I tænke jer at støtte (aktivt/økonomisk)?